Saáry Éva

SÍRJUNK, VAGY NEVESSÜNK?
- Múlt és jelen fonákságok -

Lugánó, 1991

ELÖSZÓ

Ez a kis kötet apró, humoros történeteket tartalmaz, melyeket az Élet hordott az idôk folyamán össze.

Hála Istennek, egy részük már elavult, érvényét veszítette, hiszen a kommunista világ fonákságai megszünôben, de talán nem árt visszaemlékezni rájuk. Más részük svájci ismerôseim (s általában a nyugatiak) naivságáról, magyar honfitársaim mindenütt jelenvalóságáról, általános emberi gyöngeségekrôl szól.

Ezeket az anekdotákat irodalmi elôadóestjeim alkalmával, nehéz fajsúlyú verseim, novelláim után szoktam felolvasni, hogy közönségemet felvidítsam.

Olvasóim, hallgatóim buzdítására és kérésére adom most ôket nyomtatásban közre.

Jó szórakozást kíván
a
Szerzô

Lugánó, 1991

ÉPÍTJÜK A SZOCIALIZMUST!

Népnevelés

Szôke Feri, a kedélyes, jóindulatú, de négy eleminél nem nagyobb iskolázottsággal bíró közrendôr, a háborút követô években - nagy híve lévén a fotográfiának - sûrûn látogatta édesanyám Böszörményi úti fényképészüzletét.

Egy nap ragyogó arccal állított be:

- Holnap operába megyünk! Az egész rendôrséget kivezényelték!

- Nocsak!?

- A százados elvtárs azt mondta, eddig az urak jártak színházba, ezután a népnek kell oda járnia!

Ezzel le is zárult a beszélgetés. Másnap aztán ismét megjelent.

- Na, Szôke elvtárs, milyen volt az elôadás?

- Ne is tessék kérdezni! Ilyen pocsék darabot még életemben nem láttam. Folyton csak énekeltek, semmit nem lehetett érteni az egészbôl. Alig vártuk, hogy vége legyen!

- Mi volt a darab címe?

- Az Istenek alkonya.

Éberség

Unokabátyám a régi Ganz Vagongyár köztiszteletben álló fômérnöke; deresedô hajjal, komoly külsôvel.

Asztrológiai mûvet akart kivenni valamelyik budapesti könyvtárból.

Az illetékes elvtársnô (borzos hajú, vörösre lakkozott körmû bakfis) fölényesen mérte végig:

- Nem adhatom ki ezt a könyvet. Ön ehhez nem elég érett!

*

Nagy különbség!

Budapesti látogatásom során bemegyek vásárolni barátnômmel egy Közért üzletbe.

Fizetésnél - mint Nyugaton szoktam - udvariasan megkérem a kasszánál ülô alkalmazottat:

- Legyen olyan kedves, adjon egy zacskót!

- Hol él Ön asszonyom? - mér végig méltatlankodó rendreutasítással, mire kísérôm adja meg vállam mögül a feleletet:

- A hölgy külföldi. Csomagolja be neki az árút!

*

Balkán

Gyönyörû pulóver az egyik budapesti áruház kirakatában.

- Ezt szeretném megvenni! - mutatom az elárúsítónônek.

- Nem lehet bevenni. - mondja ridegen. Aztán bizalmasan odasúgja: - Természetesen, ha bekalkulál!

Az más!

Hazalátogató orvos ismerôsöm egy budapesti üzletben nézelôdik.

Az elárúsítónô foghegyrôl, kurtán-furcsán válaszolgat a kérdéseire.

- Mondja kedvesem, akkor is ilyen gorombán viselkedne, ha magáé volna ez az üzlet?

- Akkor nem! - neveti el egyszerre magát az udvariatlan alkalmazott.

*

Tömör jellemzés

Kérdem egyik Nyugatra látogató honfitársamtól:

- Mi a helyzet Magyarországon?

Gondolkodás nélkül mondja:

- Minden szép lenne, jó lenne, csak az a baj, hogy az ember nem tud soha elég okos lenni!

SZEGÉNY SVÁJCIAK!

Szegény svájciak!

Amikor 1970-ben megkaptam Svájcban az állandó letelepedési engedélyt, be kellett mennem a rendôrségre, hogy gépbe diktáljam az életrajzomat.

Fiatal rendôr végezte a munkát, s amikor a végére ért, irigyen megjegyezte:

- Milyen szerencsés, hogy ilyen sokat utazhatott életében!

- Ó, hát magának is biztosan lesz még rá alkalma, hiszen olyan fiatal!

- Igenám, de nincsen hozzá pénzem.

- Nekem sem volt. Utazási költségeim nagy részét nem én fedeztem.

Egy pillanatra végtelen szomorúsággal meredt maga elé, majd lemondó kézlegyintéssel válaszolta:

- Jó magának! De mikor lesz Svájcban forradalom!?

*

Ahogyan ôk látják

Svájcban is (mint a világ minden részén) sokan rokonszenveznek a kommunizmussal, s ha valami rosszat hallanak róla, türelmetlenül legyintenek:

- Ó, ez csak propaganda!

A múltkoriban az üzletek, gyárak államosításáról esett szó. Elmeséltem, hogy a tulajdonosnak nemcsak hogy azonnal el kellett hagynia az üzletét, de még a mellényzsebébôl is kiszedték a pénzt.

Hallgatóm fölháborodva csóválta a fejét:

- Ezt nem értem. Hát miért nem hívott azonnal rendôrt??

Közös téma

Hosszú, kalandos életemben rájöttem egy arany igazságra: Nincsen olyan ember, akivel el ne lehetne beszélgetni, akivel össze ne lehetne barátkozni, ha sikerül találni valami közös témát.

Erre példa az alábbi eset.

A lugánói bérházban, ahol lakom (az alattunk lévô emeleten) van egy ingatlan közvetítô iroda. Vezetôje kor nélküli, szikár, kínos eleganciával öltözködô német svájci, aki “elvbôl” nem tûr el semmiféle szabálytalanságot; aki aranykeretes szemüvege mögül is, szívós, kék tekintettel, állandóan az esetleges rendellenességeket fürkészi.

Évek óta voltam meglehetôsen harapós viszonyban vele, mert a gyerekeim hol túlságosan nagy zajt csaptak, hol telehordták sárral a lépcsôházat, hol leejtettek valami játékot az erkélyrôl.

Ilyenkor az illetô úriember - ahelyett, hogy feljött volna szólni - gondosan megcímzett, dátumozott, hivatalos levelet írt ilyenformán:

Tisztelt Asszonyom! Nagyon lekötelezne, ha a jövôben rendre szoktatná a gyerekeit… stb. stb.

Egy szép napon azonban különös dolog történt. Egy, a téli hidegben a garázsba szorult macska óriási halom jó illatú anyagot hagyott az autóm motorfedelén s a szomszédos szélvédô üvegen… Tanácstalanul álltam a meglepetés elôtt, amikor váratlanul megjelent Häsler úr, akinek (évtizedes polgárháborúnkról megfeledkezve) azonnal elpanaszoltam a történteket.

Legnagyobb ámulatomra, nem rosszalló fejcsóválással, hanem mély együttérzéssel válaszolt. Meleg vizet, rongyot hozott, s készségesen segédkezett az eltakarítási munkálatokban.

Azóta jóban vagyunk, Már messzirôl széles mosollyal üdvözöl, s néha még a lányaim “hogyléte” felôl is érdeklôdik.

Megtaláltuk a közös témát.

Jövendölés

Öreg paraszt néni érkezik Svájcban élô lányához Magyarországról.

A sok szép villa, emeletes palota, üzlet és áruház láttán egyik ámulatból a másikba esik… s csak visszautazása elôtt összegezi a benyomásait:

- Majd jönnek egy szép napon az oroszok, s kiszórják náluk is a pölyhöt!

ILYENEK VAGYUNK?

Fô az érdeklôdés!

Magyarországi ismerôsök jönnek hozzánk, látogatóba.

Noha az áruházak mindennél jobban érdeklik ôket, igyekszem nekik megmutatni Svájc nevezetességeit, sôt átviszem ôket Franciaországba, Párizsba is.

Három napunk van a nézelôdésre.

- Mit akartok látni?

- Mindent, mindent! - lelkesednek.

- Akkor kezdjük mindjárt a Louvre-nál!

- Az mi??

- A világ egyik leghíresebb múzeuma.

- Na jó, akkor nézzünk be, de csak az elôcsarnokba, hogy elmondhassuk, hogy ott is jártunk!

*

"Minden van!"

Hazai vendégek.

Bármit mutatok nekik, csak legyintenek:

- Ilyen már nálunk is van! Ezt már otthon is lehet kapni! Te persze régen nem voltál Pesten. El sem tudod képzelni, milyen gyönyörû minden, hogy tele vannak a kirakatok!

Nem teszek ellenvetést, csak azon csodálkozom, hogy - ezek után! - mégis hat bőröndöt gyömöszölnek tele az itt vásárolt, vagy ajándékba kért-kunyerált holmikkal…

Lélektani kísérlet

A hazai látogatók föl vannak rá készülve, hogy körömszakadtáig védelmezzék a Kádár-rendszert.

Még ki sem nyitom a számat, máris sündisznóállásba helyezkednek, a szemük szikrát szór…

- Bevallom, nagy hibát követtem el, amikor otthagytam Magyarországot - kezdem bûnbánó hangon. - Az mégiscsak egy fejlôdô, haladó társadalom. Az emberek mindennapi élete, de lelkiállapota is egészen más (sokkal jobb!), mint itt - be kell ismerni - a valóban rothadó kapitalizmusban. Nektek volt igazatok, amikor otthon maradtatok!

Pupillájuk kitágul, lélegzetük is eláll. Nagy sokára jutnak csak szóhoz:

- Te hülye vagy! - foglalják össze tömören.

*

Érthetô

Hazulról érkezett barátnô közös ismerôseinkrôl pletykázik.

- Tudod, Feri elhagyta a menyasszonyát, és összeköltözött Magdával…

- De hiszen, az egy halálos, nagy szerelem volt!

- Szerintem, meg lehet érteni. Magdának van egy szép öröklakása, televíziója, mosógépe (képzeld, még mikrohullámú sütôje is!), ezen kívül víkendháza, autója, és ilyenkor nyáron Spanyolba megy üdülni.

Turisták

Párizsból hazaérkezett magyar turisták mutogatják barátaiknak a fényképfelvételeiket.

Éppen az Eiffel torony van soron.

- Tudod, drágám, ez az az izé, ami mögött azt a szép, türkizkék pulóvert vásároltuk.

*

Budapesti kaland

Francia férjemmel és egyetemi kollégámmal autózunk a budai éjszakában.

A Moszkva tér közelében megállít bennünket egy rendôr, és reklamálja, hogy miért nem a nagy fényt használjuk.

Joseph, a volán mellôl, franciául válaszol neki, mi pedig nem szólunk bele a társalgásba.

A rendôr egy darabig próbálkozik, aztán elveszti a türelmét.

- Hülyének néz maga engem? Azt gondolja, elhiszem, hogy nem tud magyarul!? Nem is úgy néz ki, mint egy igazi külföldi! (Pukkadozunk a nevetéstôl.)

Egy ideig még folyik a kétnyelvû eszmecsere, végül azonban dühösen legyint, és utunkra enged bennünket.

- Érdekes - mondja elgondolkodva a férjem - ez az ember beszél valamit olaszul. Folyton azt ismételgette, hogy lampa.

Ilyenek vagyunk?

Francia férjem, 28 évi házasság és rengeteg magyar vendég elviselése után (amiért sokan „glóriát” ígértek neki), kialakított rólunk egy képet.

- A magyarok olyanok, mint a peronoszpóra - mondta egyszer, tûnôdései összefoglalásául. - Ha valahol megtelepszenek, mindent elárasztanak a környezetükben. Hozzák az ételeiket, italaikat, kézimunkáikat, cserepeiket, zenéjüket. Állandóan terjeszkednek, nem lehet ôket többé kiirtani!

Máskor meg ezzel állt elô:

- Azt a szabályt, hogy a motorosoknak sisakot kötelezô hordaniuk, úgy kellene módosítani, hogy „a magyarok kivételével”. Azoknak olyan kemény fejük van, hogy az úgysem törik be!

A hallatlan sokoldalúságot is jellegzetes tulajdonságaink közé sorolta:

- Aki mindennel foglalkozik, az biztosan magyar!

Nyelvünket persze kevéssé beszéli, illetve azt a keveset is rendszerint letagadja, amit tud.

Múltkor a strandon mondta:

- A kabintól az úszómedencéig két perc alatt el lehet jutni. Ha azonban értenék magyarul, ez az út legalább egy félórába telne!

Szívélyes üdvözlet

Mindig dilemmában vagyok, hogy küldjek, vagy ne küldjek otthon élô rokonaimnak, barátaimnak az utazásaimról képeslapot.

Ha küldök, el lehetek készülve az alábbi reakciókra:

1./ Jó neked, hogy olyan szép helyeken jársz. Mi bezzeg (hosszú siránkozás), majd: Azt gondoltuk, meghívhatnád a Mancikát nyáron 2-3 hétre. Neked az igazán nem számít, neki pedig életre szóló élmény lenne! De hiszen, érted. Ott be is tudna magának egy kicsit vásárolni, mert itthon semmit sem lehet kapni!

2./ Én már két hosszú levelet írtam neked (felsoroltam több fontos problémát), Te pedig elintézel engem egy képeslappal, hogy „Szívélyesen üdvözöllek San Remóból”.

Ha pedig nem küldök, ismét két változat lehetséges:

1./ Jellemzô, hogy még egy lapot sem írsz! Jó dolgodban teljesen elfelejtesz bennünket!

2./ Igazán kár volt Nyugatra menned, ha még azt sem engedheted meg magadnak, hogy világot lássál! De hát, megmondtuk azt mi már neked akkor is, hogy „nyomorogni itthon is lehet!”

Ezek után, mindenki maga döntse el, hogy melyik utat választja!

Megszólítás

Az „elvtárs”, „elvtársnô” már kiment a divatból, az „uram”- ra, „asszonyom”- ra pedig még nem jár rá az emberek nyelve. Ezért honfitársaim most a legnagyobb zavarban vannak a megszólításokat, köszönéseket illetôen.

A Svájci Magyar Irodalmi és Köpzômûvészeti Kör Szegeden rendezett kongresszusa alkalmával bô tapasztalatokat szereztem ezen a téren.

Szállodánk igazgatója „elnök asszony”- nak hívott, ami teljesen rendben van, az aligazgató azonban (40 körüli férfi) bizalmasan elkezdte: „Kedves Évike... így meg úgy...”, majd amikor jobban megnézett (látván, hogy nem vagyok mai csirke), áttért egyszerre az „Évike néni”- re.

*

De történt más is!

E.G. államtitkár s néhány tekintélyes nyugati elôadónk társaságában betértünk egy barátságos kis vendéglôbe.

A pincérnô - kurta szoknyás, kifestett, fölényes bakfis - notesszel, ceruzával a kezében, egyenesen az államtitkárnak szegezte a kérdést:

- Na, Apikám, mit eszik?

Ô pedig, legnagyobb megdöbbenésemre, meg sem lepôdött rajta, ki sem kérte magának!

Meleg fogadtatás

1990 nyara.

Los Angeles-i könyvtáros ismerôsöm - disztingvált, kellemes modorú öregúr - 40 évi távollét után, elôször látogat haza Magyarországra.

Az egykori Széll Kálmán tér nagy forgalmában eltanácstalanodva, odafordul egy padon sütkérezô fiatalemberhez:

- Mondja meg, legyen olyan kedves, hol kell felszállni az 59-es villamosra! Amerikai magyar lévén, nem ismerem ki magamat.

- Ha amerikai magyar, akkor menjen a francba! - válaszol tömören a megkérdezett.

(Ez persze, nem „nevetni”, inkább „sírni való”.)

MINDENKI MAGYAR

Mindenki magyar

A zürichi Hauptbahnhof elôtti téren két fiatalember várakozik a villamosra. Odajön hozzájuk egy fejkendôs, kosaras, falusi néni:

- Mondja már meg lelköm, merre van a Rämistrasse?

Az egyik fiatalember készségesen elmagyarázza, hogy az innen elég messze van. Legjobb, ha felszáll erre meg erre a villamosra, s szól a kalauznak, hogy szállítsa le a Kunsthaus-nál.

Csak a magyarázat befejeztével vág agyába a döbbent kérdés.

- Ejnye néni, honnan tudta maga, hogy mi értünk magyarul?

- Nem tudtam én, édes fiam, csak én nem beszélek más nyelven

*

Meglepetés

Neuburg magyar altatóorvosa egy Kurt Schwertenfäger nevû beteget akar elôkészíteni az operációra.

A páciens már a mûtôasztalon fekszik, de az asszisztensnô (szintén honfitárs) késlekedik. Az orvos keresetlen szavakkal hívja:

- Az Isten áldja meg Doktor Úr! - ül föl hirtelen, átszellemült arccal a beteg. - De szépen beszél magyarul!

Az orvos nem akar hinni a fülének. Még egyszer megnézi a kórlapot. Semmi kétség: Kurt Schwertenfäger.

Mi sem könnyebb

A párizsi építkezési vállalatot két fiatal mérnök vezeti. Az egyik francia, a másik magyar.

Mivel az európai üzletkötések rosszul mennek, közel-keleti, arab országok felé tapogatóznak.

Sikerül is nekik Kuvaitban, korcsolyapályák építésére megbízást kapniuk. (Természetesen, mindenütt két pálya kell: egyik a férfiak, másik a nôk részére.)

Szorongó szívvel utaznak el a „részletek megbeszélésére”, hiszen egyikük sem tud angolul. Most mi lesz?

Turbános, hosszú szakállú muzulmán fogadja ôket.

- Melyiküket hívják Fehér László-nak? - kérdezi azonnal.

- Engem!

- No, akkor magyarul is beszélgethetünk!

A minisztériumban, ahol jóvá kell hagyatni az építkezés tervét, megismétlôdik az eset. Az „arab szakértô” Molnár István.

A tárgyalások játszi könnyedséggel folynak.

Csak a francia kolléga esik egyik ámulatból a másikba.

*

A látszat csal

Egyenruhás svájci katona száll fel a Lugánó és Zürich között közlekedô vonatra.

A szemben ülô két magyar csitri mindjárt elkezdi bírálgatni:

- Tejfeles szájú, sajtfejû, mézeskalács huszár...

A fiatalember szemrebbenés nélkül hallgatja. Cigarettára gyújt, közömbösen kibámul az ablakon. Aztán - jó idô után - kihúz a zubbonya zsebébôl egy újságot, szélesen kiteregeti, és olvasni kezdi.

A lányoknak torkukon akad a szó: Nemzetôr!

Egyszerûbben is lehetett volna!

Hans Schmidt Németországból érkezik, Leslie Curtiz pedig az Egyesült Államokból.

Fontos üzleti tárgyalást kell lebonyolítaniuk, de az egyik nem ért angolul, a másik pedig nem ért németül. Viszont, mindketten konyítanak valamit a franciához.

Keserves szótározással folyik az eszmecsere, míg végül - kétórai, verejtékes munka árán! - sikerül mindent elrendezniük.

Megkönnyebbülten dobják szótáraikat az asztalra: mindkettô magyar-francia.

*

Segítség

Lányom hetekig segít a fribourgi egyetemen egy Weiss nevû zürichi fiúnak, aki keveset beszél franciául. Németrôl franciára - és vissza - fordítgatnak keservesen mindent.

Ágnes azonban látja, hogy a fiú németül sem beszél tökéletesen.

- Hová való vagy Te tulajdonképpen? - szegezi neki türelmetlenül a kérdést.

- Budapestre.

APRÓSÁGOK

Sohasem lehet tudni

Ágnes lányom, aki remekül tudja utánozni az olasz nyelvjárásokat, magyar barátnôjével sétál a Váci utcán.

Két nápolyi fiú jön mögöttük, s olasz módra, megjegyzéseket tesz a lányokra.

Ágnes hallgatja egy ideig, de aztán elveszti a türelmét, s nápolyi tájszólásban úgy összeteremti a két fiút, hogy azoknak leesik az álla.

Sohasem lehet tudni...

*

Megítélés

Jó nevû festô- és szobrászmûvésznô barátnôm meséli:

- Múltkoriban ellátogatott hozzánk férjem egy mérnök kollégája, aki még sohasem járt nálunk, s így nem tudhatott semmit az én tevékenységemrôl.

Elsô pillanatra megragadták figyelmét a falakon lévô képek, s nagy érdeklôdéssel végig csodálva ôket, megkérdezte:

- Ki készítette ezeket a gyönyörû festményeket?

- Én - húztam ki magam büszkén.

- Ja, Maga! - savanyodott el a vendég arca, s lelkesedése azon nyomban lelohadt.

Relativitás

1948 után, amikor Nyugaton (újra) írni kezdtem, megpróbáltam cikkeket, verseket küldözgetni különféle magyar újságoknak, folyóiratoknak.

A Nemzetôr - dicséretére legyen mondva - azonnal kedvesen, jólesô közvetlenséggel válaszolt, a többiek nagy része azonban - látva az ismeretlen nevet - húzódozott.

Szép veronai riportomra például az Új Látóhatár fôszerkesztôje, Borbándi Gyula ekképpen reagált:

Mélyen tisztelt Asszonyom, mellékelten visszaküldöm útirajzát, amelyet volt szíves hozzánk eljuttatni. Sajnálattal kell közölnöm, hogy nem tudjuk használni, mert még fejlôdnie kell... Stb.

Aztán teltek-múltak az évek, s több nyugati magyar lapnak lettem állandó (sôt: fizetett!) munkatársa.

Egy alkalommal, amikor nem volt érkezésem írni, kiforgattam a fiókjaimat olyan meg nem jelent írások után kutatva, melyek nem vesztettek aktualitásukból.

Kezembe került az egykor visszautasított útirajz, s továbbítottam a Kanadai Magyarságnak, ahol hamarosan napvilágot is látott.

És itt válik érdekessé a történet!

Az Új Látóhatár fôszerkesztôje - egészen véletlenül - elolvasta, s annyira tetszett neki, hogy nem restellette egy lappal felkeresni:

„Kedves Éva - írta -, e pillanatban fejeztem be veronai riportjának olvasását, és nyomban tollat fogok, hogy elmondjam, mennyire elragadott. Kedves, hangulatos, érzelmes; a maga nemében kitûnô. Gratulálok!”

Íme, a relativitás egyik fényes példája!

Közös sors

A Svájci Magyar Irodalmi és Képzômûvészeti Kör (SMIKK) tanulmányi napjain, melyeket egy lugánói luxushotelben rendezünk meg, a résztvevôk gyakran késô éjszakáig fennmaradnak, annyira örülnek a hasonló gondolkodású, érdeklôdésô emberekkel való együttlétnek, eszmecserének.

Egy ilyen alkalommal, hajnali 3 körül, hirtelen megjelent közöttünk a szálloda pékje, aki az alagsorban már a reggeli zsemléket sütötte.

- Nem szégyellik magukat, hogy még ilyenkor is itt lármáznak! - kelt ki magából.

- Nézze, nekünk ritkán van alkalmunk összejönni - kezdtük bûntudatosan. - Menekült magyarok vagyunk.

- Magyarok? - derült széles mosolyra az elôbb még bosszús arc. - Az egészen más! Akkor csak mulassanak tovább kedvükre! Én albán vagyok.

Mindjárt meglett a nagy barátság. Fölhozott nekünk egy tál, még párolgó, friss süteményt, mi meg töltöttünk neki egy pohár bort.

*

A gyöngébbek kedvéért

Németországi orvos barátnôm, Lugánóba látogatva, bement az Innovazione áruházba.

Hosszas keresgélés, próbálgatás után, talált magának egy szép nyári ruhát, amit azonban még a termetére kellett igazítani.

- Bejövök érte hétfôn - mondta a varrónônek.

- Hétfôn ünnep van: Szent József.

Barátnôm csodálkozását látva, magyarázatképpen hozzátette:

- Mert tudja, az volt a Szûzmária férje!

Tájékozottság

Töpörödött öregasszony rendezgeti a koszorúkat egy rózsadombi virágüzlet ajtajában.

Régi mulasztás bepótolásának a szándékával jöttem ide, de nem ismerem a környéket.

- Legyen olyan jó, mondja már meg, merre van Gül Baba sírja?

Egy darabig tesz-vesz, mintha ott sem lennék, aztán hirtelen rám mordul:

- Mikor temetik?

*

A halál után

Édesanyám legidôsebb nôvére, Bözsi néni, gyakran látogatta férje sírját a rákoskeresztúri temetôben.

Egy alkalommal, éppen mikor távozni készült, belebotlott a sírásóba. Nem állhatta meg, hogy el ne panaszolja neki a bánatát:

- Áldott jó ember volt az én uram, Isten nyugosztalja - szipogta elérzékenyülten.

- Nagyságos Asszonyom - válaszolta lakonikus egyszerûséggel a sírásó - én ötven esztendeje dolgozom itt, de higgye el nekem, ide még rossz embert nem temettünk.

TARTALOM
Sírjunk, vagy nevessünk?

A halál után